danud sinule selga wiskama, kui sa teiste inimeste riiet warastasid? M'ul 'poleks siis ka ammugi úhte tooli, penki, istet ega ahjuarki siin enam olewat, waid kõik ülekohtuste pihta mahawisatud. Sellepärast ei wõi sina nüüd enam taewase jääda, waid pead wäljaminema ja katsuma, kuidas sa maa päale tagasi saad ning siis sääl weel oma meelt parandama; muidu ei kõlba sa mitte siia, waid saab sind põrgusse heidetud. — Siin ei tohi kegi muu inimeste üle kohut mõista, kui mina üksi."

Peetrus pidi rätsepa jälle wälja saatma. — Et t'al lagunud kingad ja willis wigased jalad oliwad, anti temale kepp toeks kätte. — Õnneks juhtus üks paks pilw tema lähedalt mööda minema, rätsep kargas päale ja waus sellega pitkamööda alla maa poole, kus kange tuul puhus ja teda edasi ajas, mis üle temale hirm tõusis, et ei tea, kuhu tuul teda pilwega ajab, ehk kas meresse. Ja selle samma ehmatuse päale ärkas ta üles ning oli rõõmus, et see ilmsi oli.

Eks suurem hulk inimesi arwa ennast ikka ilmasüüta ja õige olewat, kuni n'ad wiimsel pääwal ennast ometi petetud näewad olewad.

Jumal ei lase ennast pilgata.

Eestimaal, aastal 1719, saatis üks kirikuõpetaja oma sulast metsa hagu raijuma. Sulane wõttis kirwe ja läks. Kui mõne kubu juba walmis teinud oli, nägi ta taewast pilwe minewat ja ka juba müristamist kaugelt kuulwat. Wiimaks hakkas wihma tibama. Sulane ruttas ühe suure puu alla ja istus maha. Wälgu sähwatused käisiwad ühte puhku ja müristamine raksus. Ühe korraga kähwatas hirmsaste — ja pitkne löi sulase kõrwa ühe puu sisse. Üks oks sest puust kukkus maha, sulase pihta ja haawas teda raskeste. Ta sai wihaseks ja hüüdis: „Oh sina häbemata! kas s'ul kõige taewa all' küllalt ruumi 'pole mängida, et sa minu päale tahad tulla?" Ta tõusis üles ja läks waewaga kodu, kus ta mitu nädalid haige woodis pidi olema.